

2. Bestemmelsen i vedtægtens artikel 25, stk. 2, hvorefter enhver afgørelse, der indebærer et klagepunkt, skal begrundes, finder anvendelse på afslag på en ansøgning, der er indgivet i forbindelse med en ansættelsesprocedure efter vedtægtens artikel 29, stk. 2. Denne bestemmelse må trods dens karakter af undtagelse nemlig vige for en vedtægtsbestemmelse, der er generelt og ubetinget formuleret.
3. I undtagelsestilfælde kan det under retsforhandlingerne oplyste bevirke, at der ikke længere er noget grundlag for et anbringende om, at en afgørelse ikke er blevet begrundet, således at det ikke længere kan begrunde en annullation af afgørelsen.

RETTENS DOM (Femte Afdeling)

13. december 1990 *

I de forenede sager T-160/89 og T-161/89,

Gregoris Evangelos Kalavros, advokat, Athen, ved advokat Antonis N. Phetokakis, Athen, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Kamitaki Thill, 17, boulevard Royal,

sagsøger,

mod

De Europæiske Fællesskabers Domstol ved Amélia Cordeiro, som befuldmægtiget, bistået af advokat Konstantinos Th. Loukopoulos, Athen, og med valgt adresse i Luxembourg på Amélia Cordeiro's kontor på De Europæiske Fællesskabers Domstol,

sagsøgt,

angående dels en påstand om annullation af afslaget på sagsøgerens ansøgning til en stilling som direktør og af udnævnelsen af en anden ansøger til denne stilling samt af afgørelsen om ikke at meddele sagsøgeren sidstnævnte afgørelse, dels om, at det statueres, at afgørelsen om udnævnelsen skal meddeles sagsøgeren,

har

* Processprog: græsk.

RET TEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, C. P. Briët, og dommerne D. P. M. Barrington og J. Biancarelli,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 21. november 1990,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

- 1 Med henblik på besættelse af en ledig stilling som direktør for Direktoratet »Bibliotek, Forskning og Dokumentation«, indledte De Europæiske Fællesskabers Domstol (herefter benævnt »Domstolen«) en ansættelsesprocedure. Den offentliggjorde først den 2. maj 1988 en meddelelse om ledig stilling (CJ/3/88) — godkendt den 16. marts 1988 — hvori ansøgningsfristen for interesserede tjenestemænd i lønklasse A2 og A3 var fastsat til 17. maj 1988. Efter at Domstolen under sit administrative møde den 8. juni 1988 havde taget de indgivne ansøgninger til efterretning, besluttede den at anvende ansættelsesproceduren iht. artikel 29, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«).
- 2 Med henblik herpå bekendtgjordes en meddelelse i EFT C 196 af 26. juli 1988, s. 11 (meddelelse nr. 88/C/196/13), og meddelelser om indledning af en ansættelsesprocedure, CJ/180/88, blev ligeledes offentliggjort i pressen, hvori det anførtes, at ansøgninger skulle indgives på et særligt ansøgningskema inden den 30. september 1988 og være vedlagt et udførligt curriculum vitae. Betingelserne for ansøgnernes kvalifikations- og eksamensbeviser og faglige erfaring var i stillingsopslaget CJ/3/88 og i meddelelse nr. 88/C/196/13 fastsat således:

- »— fuldstændig juridisk uddannelse, der er afsluttet med et eksamensbevis fra et universitet
  - indgående kendskab til fællesskabsretten
  - evne til at lede og koordinere arbejdet i en betydelig administrativ enhed
  - fornødent kendskab til de problemer, der er forbundet med retsvidenskabelig forskning, dokumentation om retlige spørgsmål og administration af et juridisk bibliotek
  - omfattende erfaring inden for disse områder.«
- 3 Ansøgeren, der havde læst meddelelsen i den græske presse, indgav, efter at have anmodet om kopi af det officielle stillingsopslag, ansøgning den 25. august 1988. Domstolen modtog endvidere 92 andre ansøgninger fra tjenestemænd i Fællesskaberne og udefra. Generaladvokat Mischo fastslog efter bemyndigelse fra Domstolens Administrative Udvalg, at kun tolv ansøgere opfyldte betingelserne i stillingsopslaget og i meddelelsen.
- 4 Efter at Domstolen i sit administrative møde den 18. januar 1989 havde gennemgået de tolv ansøgers ansøgninger, som var vedlagt et kort resumé af deres eksamensbeviser og kvalifikationer, udvalgte den otte heraf, nemlig fire interne ansøgere og fire ansøgere udefra, herunder sagsøgeren, og bemyndigede dernæst Det Administrative Udvalg til at foretage en fornyet gennemgang af disse ansøgninger og i næste administrative møde fremlægge en begrundet vurdering af hver enkelt ansøgers kvalifikationer, og eventuelt anbefale Domstolen to eller tre af disse ansøgere. Domstolen bemyndigede også Det Administrative Udvalg dels til at anmode ansøgerne om skriftligt at redegøre for deres forestilling om den stilling, de havde ansøgt om, dels til at indkalde ansøgerne til en samtale. Det Administrative Udvalg besluttede i sit møde den 30. januar 1989 at anmode disse otte ansøgere om at udarbejde en sådan skriftlig redegørelse.

- 5 Den 31. januar 1989 tilstillede Domstolens præsident derfor sagsøgeren en skrivelse, hvori han dels oplyste ham om, at han var blandt de bedst kvalificerede ansøgere, dels anmodede han ham om at indgive en skriftlig redegørelse på ca. fem sider inden den 1. marts 1989 om hans forestillinger vedrørende den ledige stilling. Ansøgerne skulle herved »redegøre for deres forestillinger vedrørende opbygningen af Direktoratet 'Bibliotek, Forskning og Dokumentation', samt dets arbejdsopgaver og funktion, og for hvorledes Direktoratet kan bistå Domstolen i dens judicielle opgave, samt for deres forestillinger vedrørende stillingen som direktør og de principper og metoder, de ville lægge til grund ved udøvelsen af deres arbejdsopgaver«. Skrivelsen var bilagt oplysninger om Direktoratet »Bibliotek, Forskning og Dokumentation« og dets arbejdsopgaver. Disse oplysninger var især rettet til ansøgere udefra. Den 14. februar 1989 fremsendte sagsøgeren sin skriftlige redegørelse til Domstolens præsident. De syv øvrige ansøgere, som modtog en tilsvarende skrivelse fra Domstolens præsident, fremsendte også deres skriftlige redegørelse.
- 6 I sin endelige rapport, som blev tilsendt Domstolens medlemmer den 31. maj 1989, anførte Det Administrative Udvalg, at sagsøgeren ikke besad de nødvendige kvalifikationer for at kunne blive udnævnt til direktør for en så vigtig administrativ enhed ved Domstolen. Udvalget anførte, at »selv om der tages hensyn til de særlige vanskeligheder, som udarbejdelsen af denne skriftlige redegørelse indebar for ansøgerne udefra«, indeholdt sagsøgerens redegørelse »ganske få relevante bemærkninger vedrørende Direktoratets stilling inden for institutionen, på interinstitutionelt plan og dets rolle uden for institutionen, samt vedrørende direktørens stilling og arbejde. Selv om Kalavros' redegørelse indeholdt visse organisatoriske forslag, udgjorde disse snarere en 'matematisk' øvelse baseret på Domstolens organisationsplan«. Udvalget anførte endvidere, at sagsøgerens redegørelse viste »en manglende erfaring med hensyn til at lede og koordinere arbejdet i en betydelig administrativ enhed« og bekræftede »det indtryk, man fik ved læsning af hans curriculum vitae..., nemlig at han hovedsaglig havde haft en karriere som forsker og universitetslærer«. Udvalget havde af disse grunde besluttet ikke at indkalde sagsøgeren til samtale, som blev afholdt den 9. maj 1989, og hvortil kun fire af de udvalgte otte ansøgere blev indkaldt.
- 7 Den 31. maj 1989 fremsendte Domstolens præsident ved memorandum til Domstolens samtlige medlemmer den ovenfor anførte rapport fra Det Administrative Udvalg og anførte heri følgende: »Ansøgningerne er allerede blevet tilsendt Dem, og ansøgernes skriftlige redegørelse, som rapporten henviser til, er bilagt rapporten. Alle medlemmerne kan således danne sig deres egen mening om hver enkelt ansøger og efterprøve den vurdering, som Udvalget har anlagt vedrørende ansøgerne, bortset fra samtalen med de fire ansøgere.«

- 8 Den 7. juni 1989 udnævnte Domstolen under et administrativt møde L. Maggioni til direktør for Direktoratet »Bibliotek, Forskning og Dokumentation«.
- 9 Den 9. juni 1989 meddelte Domstolens præsident sagsøgeren, at en anden ansøger var blevet udnævnt i den ledige stilling. Den 16. juni 1989 anmodede sagsøgeren Domstolens præsident om at få tilstillet afgørelsen vedrørende udvælgelsesproceduren for besættelse af stillingen som direktør. Den 19. juni 1989 svarede Domstolens præsident, at hjemmelen for udvælgelsesproceduren var vedtægtens artikel 29, stk. 2, og at han intet yderligere havde at føje til skrivelsen af 9. juni 1989. Den 26. juni 1989 tilstillede sagsøgeren Domstolens præsident en ny skrivelse, hvori han dels gentog sin anmodning om at få tilstillet Domstolens afgørelse vedrørende besættelsen af den pågældende stilling, dels anførte, at han havde en personlig interesse i at få tilstillet en afgørelse, der for hans vedkommende var tilstrækkelig begrundet, for at dennes lovlighed eventuelt kunne blive efterprøvet af Domstolen. Den 6. juli 1989 meddelte Domstolens præsident ham følgende: For det første, at ansættelsesmyndigheden med hensyn til vedtægtens artikel 29, stk. 2, »råder over et vidt skøn, og at indholdet af dette skøn efter sagens natur ikke kan begrundes«; for det andet, at »Domstolen normalt ikke tilstiller berørte tredjemænd kopier af de afgørelser, den har truffet vedrørende en tjenestemand«; og for det tredje, at det var ansøgeren L. Maggioni, kontorchef for »Forskning og Dokumentation« ved Domstolen, der var blevet udnævnt til direktør.
- 10 Den 15. juli 1989 indgav sagsøgeren to klager til Domstolen. I den første klage krævede han dels, at ansættelsesmyndighedens afgørelse om ikke at meddele ham afgørelsen om udnævnelsen skulle annulleres, dels at denne afgørelse skulle tilstilles ham. I den anden klage krævede han dels, at afgørelsen af 7. juni 1989 om at udnævne en anden ansøger samt afgørelsen af samme dag om ikke at tage hans ansøgning til direktørstillingen i betragtning, skulle annulleres, dels at Domstolen skulle fastslå, at han havde bestået ansættelsesprocedure CJ/180/88.
- 11 Ved skrivelse af 30. november 1989 afslog Domstolens præsident sagsøgerens to klager. Han anførte bl.a.: For det første, at artikel 29, stk. 2, »ikke forpligter ansættelsesmyndigheden til at begrunde sin afgørelse, hvorken overfor den udvalgte

ansøger eller overfor de ansøgere, der ikke var kommet i betragtning«, og at »ansættelsesmyndighedens valg i henhold til vedtægtens artikel 7 udelukkende skal træffes ud fra tjenstlige synspunkter og uden hensyntagen til statsborgerskab«; for det andet, at hans skrivelse af 9. juni 1989 til sagsøgeren definitivt afsluttede udnævnelsesproceduren; for det tredje, at begrundelsen for en sådan afgørelse »alene kan vedrøre en konstatering af, at den fulgte procedure er blevet gennemført i henhold til vedtægtens bestemmelser samt opfylder de betingelser, som (ansættelsesmyndigheden) har fastsat i stillingsopslaget«, og at ansættelsesmyndigheden »råder over et vidt skøn, som indebærer vanskelige subjektive vurderinger, der i sagens natur ikke kan underkastes en objektiv efterprøvelse«.

Retsforhandlinger

- 12 Ved stævninger, registreret på Rettens Justitskontor den 30. november 1989, har G. E. Kalavros anlagt disse sager.
- 13 Efter begæring fra sagsøgte af 21. februar 1990 har afdelingsformanden for Femte Afdeling ved kendelse af 14. marts 1990, efter at have hørt sagsøgeren, besluttet at forene de to sager T-160/89 og T-161/89 med henblik på den skriftlige og mundtlige forhandling samt domsafsigelsen.
- 14 Den 20. juni 1990 har Retten i henhold til artikel 44, stk. 2, og artikel 45 i Domstolens procesreglement, der finder tilsvarende anvendelse for Retten i henhold til artikel 11, stk. 3, i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, afsagt en kendelse, hvorved den anmodede sagsøgte om inden 1. juli 1990 at fremlægge alle akter vedrørende ansættelsesprocedure CJ/180/88 samt ansættelsesmyndighedens afgørelse om udnævnelse, der afsluttede denne procedure. Disse akter er blevet fremlagt inden for den fastsatte frist.
- 15 Den 16. juli 1990 tilstillede Rettens Justitskontor sagsøgeren de akter, der vedrørte ansættelsesproceduren, herunder den endelige afgørelse om udnævnelse, og meddelte ham, at han kunne gennemgå alle akterne vedrørende ansættelsesproceduren

på Rettens Justitskontor og dernæst indgive eventuelle bemærkninger før den 31. august 1990. Sagsøgeren indfandt sig i august måned på Rettens Justitskontor og gennemgik der de samlede akter, hvorefter han indgav indlæg den 16. august 1990. Domstolen indgav indlæg den 8. oktober 1990.

- 16 Den mundtlige forhandling fandt sted den 21. november 1990. Ved retsmødets afslutning erklærede afdelingsformanden den mundtlige forhandling for afsluttet.
- 17 Sagsøgeren har i sag T-160/89 nedlagt følgende påstande:
- Ansættelsesmyndighedens afgørelse om ikke at tilstille sagsøgeren afgørelsen om udnævnelsen til den pågældende stilling som direktør annulleres.
  - Det statueres, at afgørelsen skal meddeles sagsøgeren, for at han kan udnytte retsmidlerne mod ansættelsesmyndigheden.
  - Sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Domstolen har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse, fordi sagsøgerens påstande er upræcise og uden ethvert retligt og faktisk grundlag.
  - Afgørelsen om sagens omkostninger træffes efter bestemmelserne i procesreglementet.
- 18 I sag T-161/89 har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling.

- Annullation af Domstolens afgørelse af 7. juni 1989 om udnævnelse af en anden ansøger til direktør for Direktoratet »Bibliotek, Forskning og Dokumentation«, samt af Domstolens afgørelse af samme dag om ikke at tage hans ansøgning til denne stilling i betragtning.
- Det fastslås, at sagsøgeren har bestået ansættelsesprocedure CJ/180/88.

Domstolen har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse, »fordi sagsøgerens påstande er upræcise og uden ethvert retligt og faktisk grundlag«.
- Afgørelsen om sagens omkostninger træffes efter bestemmelserne i procesreglementet.

Formaliteten

- 19 Den 16. august 1990 indgav sagsøgeren sine bemærkninger vedrørende de akter, som Domstolen, efter den af Retten den 20. juni 1990 anordnede bevisoptagelse, havde fremlagt. Sagsøgeren har heri bl. a. fremsat to nye anbringender, det første vedrørende en procedurefordrejning eller magtfordrejning, som Domstolen skulle have begået under ansættelsesproceduren, det andet vedrørende en væsentlig formel mangel beroende på oversættelsesfejl og et ufuldstændigt resumé af sagsøgerens eksamensbeviser og kvalifikationer.
- 20 Selv om Domstolen ikke har nedlagt afvisningspåstand, bemærkes, at fremsættelsen af disse nye anbringender i medfør af Domstolens procesreglements artikel 42, stk. 2, første afsnit, kan tillades, eftersom de støttes på retlige og faktiske omstændigheder, som er kommet frem under den skriftlige forhandling.

Realiteten

A — *Sag T-161/89*

- 21 Sagsøgeren har i denne sag nedlagt påstand om annullation såvel af afgørelsen om ikke at tage hans ansøgning i betragtning som udnævnelsen af en anden ansøger.

Under den skriftlige forhandling har sagsøgeren til støtte for disse to påstande fremført de samme anbringender, nemlig: For det første, at Domstolen har begået et åbenbart fejlskøn; for det andet, at den har tilsidesat lighedsprincippet; for det tredje, at den har tilsidesat vedtægtens artikel 27; for det fjerde, at den har begået procedurefordrejning eller magtfordrejning; for det femte, at oversættelsesfejl og et ufuldstændigt resumé udgør en formel mangel, der har påvirket ansættelsesproceduren; for det sjette, at Domstolen ikke har begrundet den anfægtede afgørelse om ikke at tage hans ansøgning i betragtning. Disse seks anbringender bør derfor gennemgås under et.

Anbringendet om, at Domstolen har begået et åbenbart fejlskøn

- 22 Sagsøgeren har anført, at begrundelserne for de anfægtede afgørelser helt klart er fejlagtige, idet den udnævnte ansøgers kvalifikationer, navnlig ud fra et videnskabeligt synspunkt, er klart ringere end sagsøgerens, at vedkommende ikke, modsat ham, besidder et indgående kendskab til fællesskabsretten, og at den stilling, som vedkommende tidligere beklædte, ikke i sig selv indebærer, at hun er egnet til at udøve stillingen som direktør. Han har endvidere fremhævet, at udnævnelsen af en kontorchef som leder af et direktorat, hvor vedkommende allerede arbejdede, helt klart strider mod tjenestens interesse, eftersom en sådan udnævnelse »vil vanskeliggøre forholdet til« kontorchefen for Domstolens »Bibliotek« og chefen for tjenestegrenen »Juridisk Databehandling«. Han har afsluttende anført, at Domstolen burde have fulgt fællesskabspraksis, hvorefter »det for så vidt angår de højeste stillinger i Fællesskabet er mere formålstjenligt at udnævne personer udefra med høje kvalifikationer og nye idéer i stedet for at udnævne karrieretjenestemænd fra fællesskabsadministrationen, som er fantasiløse og uden initiativ«.
- 23 I sit indlæg efter bevisoptagelsen af 20. juni 1990 har sagsøgeren uddybet dette anbringende.
- 24 Han har for det første anført, at Det Administrative Udvalgs begrundelse i dets endelige rapport, hvorefter hans skriftlige redegørelse vedrørende den ledige stilling »indeholdt ganske få relevante bemærkninger vedrørende direktoratets stilling inden for institutionen, på interinstitutionelt plan, og dets rolle inden for institutionen« er fejlagtig, idet han ikke kunne forventes at behandle dette spørgsmål, når henses til ordlyden af skrivelsen af 31. januar 1989 fra Domstolens præsident, hvori denne anmodede de »forud udvalgte« ansøgere om en sådan skriftlig redegørelse.

- 25 Dernæst har sagsøgeren bestridt de vurderinger, som Det Administrative Udvalg anlagde i den endelige rapport vedrørende den skriftlige redegørelse, og karakteriseret dem som upræcise og ubegrundet. For det første er udtalelsen om, at hans redegørelse kun indeholder ganske få relevante bemærkninger, klart fejlagtig, eftersom han deri havde udviklet »usædvanligt relevante« tanker om direktoratets stilling inden for Domstolen, den rolle, direktoratet kan have inden for Domstolens nuværende og fremtidige arbejdsopgaver, og med hensyn til direktørens arbejdsopgaver. Sagsøgeren har endelig vedrørende Det Administrative Udvalgs påstand om, at hans organisatoriske forslag snarere udgjorde en »matematisk øvelse« anført, at Udvalget helt klart ikke havde forstået forslagernes indhold og de hertil knyttede oversigter, og at han som den eneste ansøger havde fremført sådanne organisatoriske forslag med de hertil knyttede oversigter, som efter sagsøgerens opfattelse var særdeles enkle. Det Administrative Udvalgs opfattelse, hvorefter hans redegørelse og oversigter gav indtryk af hovedsagelig at være udarbejdet af en forsker og universitetslærer, beroede på en klar vildfarelse, eftersom de højst indplacerede tjenestemænd i Fællesskabet og Domstolens medlemmer netop traditionelt er udgået fra universitetsmiljøet. Sagsøgeren har afslutningsvis anført, at vurderingerne i den endelige rapport vidner om et klart ukendskab til hans kvalifikationer og kompetence.
- 26 Som tredje punkt har sagsøgeren også bestridt vurderingerne i Det Administrative Udvalgs endelige rapport, hvorved udvalget fremhæver den udnævnte ansøgers redegørelse. Ifølge sagsøgeren er denne redegørelse ganske »uden originalitet« og indeholder »selvfølgeligheder«, som man i øvrigt også finder i alle de øvrige redegørelser.
- 27 Domstolen har anført, at sagsøgeren, ved at sammenligne sine egne kvalifikationer med den udnævnte ansøgers, forsøger at erstatte ansættelsesmyndigheden, og at sagsøgeren under ingen omstændigheder har godtgjort, at der for hans vedkommende har været tale om et åbenbart fejlskøn eller magtfordrejning. Sagsøgeren har alene efter Domstolens opfattelse fremhævet sine kvalifikationer og nedvurderet den udnævnte ansøgers og er tilsyneladende af den opfattelse, at han, blot fordi han deltog i ansættelsesproceduren, burde være udnævnt til stillingen. Domstolen har endvidere anført, at den ansøger, der endelig blev udnævnt til direktørstillingen, først blev udnævnt efter en sammenligning af ansøgernes fortjenester og kvalifikationer, hvoraf fremgik, at hendes kvalifikationer var bedre end sagsøgerens, og at hun opfyldte betingelserne for at beklæde den pågældende stilling, således som disse var fastsat i stillingsopslaget.

- 28 Domstolen anførte i de indlæg, den afgav efter bevisoptagelsen af 20. juni 1990, at der ved udnævnelse af en ansøger udelukkende skal tages hensyn til tjenstlige synspunkter, som anført i vedtægtens artikel 7. Med henblik herpå råder ansættelsesmyndigheden over et vidt skøn ved bedømmelsen af ansøgernes faglige kvalifikationer og er ikke forpligtet til i sin afgørelse at begrunde sit valg. Domstolen har endvidere anført, at sagsøgeren ikke kan erstatte ansættelsesmyndigheden og anfægte dennes endelige valg.
- 29 Det bemærkes først, at efter Domstolens faste praksis (dom af 30. maj 1984, Picciolo mod Parlamentet, 111/83, Sml. s. 2323) tilkommer det ansættelsesmyndigheden at vurdere, om en ansøger opfylder betingelserne i stillingsopslaget, og dette skøn kan kun anfægtes, hvis det er behæftet med en åbenbar mangel. Retten kan følgelig ikke erstatte ansættelsesmyndigheden og efterprøve dennes bedømmelse af ansøgernes faglige kvalifikationer, men kan alene fastslå om der er tale om et åbenbart fejlskøn.
- 30 I den foreliggende sag afslog Det Administrative Udvalg sagsøgerens ansøgning efter gennemgangen af hans skriftlige redegørelse for hans forestillinger vedrørende den stilling, der skulle besættes, og denne afgørelse blev stadfæstet af ansættelsesmyndigheden efter den endelige rapport fra Det Administrative Udvalg, som blev meddelt Domstolens medlemmer den 31. maj 1989. I denne rapport anførtes grundene til, at udvalget ikke havde indkaldt sagsøgeren til samtalen den 9. maj 1989. Udvalget havde skønnet, at sagsøgerens redegørelse kun indeholdt ganske lidt relevant vedrørende direktoratets stilling inden for institutionen, på interinstitutionelt plan, og udadtil, samt vedrørende den stilling og betydning, som direktøren for Direktoratet »Bibliotek, Forskning og Dokumentation« havde. Redegørelsen indeholdt ganske vist visse organisatoriske forslag, men der var her snarere tale om en matematisk fremstilling, baseret på Domstolens organisationsplan. Desuden fremgik det af redegørelsen, at sagsøgeren ikke besad den nødvendige erfaring for at organisere og lede en administrativ enhed. Redegørelsen bestyrkede udvalgets indtryk, hvorefter sagsøgeren hovedsaglig havde haft en karriere som forsker og universitetslærer.
- 31 En gennemgang af sagens akter og af de otte ansøgers skriftlige redegørelser, samt af den af Det Administrative Udvalg angivne begrundelse, giver intet grundlag for at antage, at Domstolen har begået et åbenbart fejlskøn. Tværtimod fremgår det af sagens akter, bl. a. af en gennemgang af Det Administrative Udvalgs

rapport, at der utvivlsomt blev foretaget en sammenligning af de resterende otte ansøgere. Under alle omstændigheder er den omstændighed, at en intern ansøger er blevet udnævnt efter afholdelse af en generel ansættelsesprocedure ikke i sig selv ensbetydende med, at udnævnelsen er udtryk for et åbenbart fejlskøn.

- 32 For så vidt endelig angår anmodningen om at udarbejde en skriftlig redegørelse, er der dels intet i Domstolens præsidents skrivelse af 31. januar, der giver grundlag for at hævde, at direktoratets stilling inden for institutionen, interinstitutionelt og udadtil ikke skulle behandles; det må tværtimod, når henses til skrivelsens ordlyd, anses for naturligt at komme ind på disse spørgsmål, som i øvrigt også blev behandlet af andre ansøgere i deres respektive redegørelser; desuden er anmodningen om en sådan redegørelse ikke i strid med karakteren af den i denne sag anvendte ansættelsesprocedure.
- 33 Det fremgår af det anførte, at sagsøgerens anbringende om, at der foreligger et åbenbart fejlskøn er uden grundlag.

Det andet anbringende vedrørende en tilsidesættelse af lighedsprincippet

- 34 Sagsøgeren har endvidere anført, at ansættelsesmyndigheden har tilsidesat lighedsprincippet, idet den ikke på korrekt vis har bedømt ansøgernes kompetence, ikke i tilstrækkelig grad har taget hensyn til tjenstlige synspunkter og ved at anmode ansøgerne om at udarbejde en skriftlig redegørelse vedrørende deres forestillinger om den ledige stilling, idet dette har favoriseret de ansøgere, som allerede var ansat i institutionen. Han har tilføjet, at disse krav så meget mere burde være overholdt, som der var tale om en højtstående stilling.
- 35 Sagsøgeren har i sit indlæg efter bevisoptagelsen af 20. juni 1990 anført, at den redegørelse, som de otte udvalgte ansøgere blev anmodet om at udarbejde, favoriserede de seks interne ansøgere, og navnlig de tre kontorchefer ved Domstolen, idet disse i kraft af deres stilling havde bedre muligheder for at vurdere karakteren af den stilling, der skulle besættes inden for Domstolen. Han har heraf sluttet, at en sådan anmodning er i strid med princippet om ligebehandling af tjenestemænd, og at han uden hjemmel herved er blevet berøvet muligheden for at blive indkaldt til samtale.

36 Domstolen har ikke udtrykkeligt taget stilling til dette anbringende i sine skriftlige indlæg. Domstolen har dog i sit svarskrift under afsnittet »vedrørende de øvrige anbringender« anført, at disse indeholder »værdiladede vurderinger«, og at de »er upræcise og modstridende«. Domstolen har desuden under den mundtlige forhandling anført, at nævnte redegørelse var væsentlig i den valgte ansættelsesprocedure, og at lighedsprincippet var blevet fuldstændigt overholdt i dette tilfælde.

37 Retten bemærker hertil, at det klart fremgår af Det Administrative Udvalgs rapport, at dette under gennemgangen af sagsøgerens ansøgning har taget hensyn til de særlige vanskeligheder, som ansøgere udefra kunne have ved udarbejdelsen af den skriftlige redegørelse. Dette var i øvrigt grunden til, at Domstolens præsident, navnlig af hensyn til ansøgere uden for institutionen, vedlagde sin skrivelse af 31. januar 1989 visse yderligere oplysninger om Direktoratet »Bibliotek, Forskning og Dokumentation« samt dets opgaver og heriblandt bl.a. en organisationsplan. Det fremgår endvidere af sagens akter, at Udvalgets endelige forslag omfattede en intern ansøger og en ansøger udefra, og at den første ansøger ifølge Udvalgets opfattelse kunne bibringe direktoratet en vis åbenhed og nye idéer. Ansættelsesmyndigheden kan desuden ikke kritiseres for ved besættelsen af højtstående stillinger at anmode ansøgerne om at angive, hvilke forestillinger de gør sig om stillingen.

38 Det fremgår af det anførte, at dette anbringende ikke kan lægges til grund.

Tredje anbringende vedrørende en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 27

39 Sagsøgeren har anført, at princippet om, at ansættelse skal ske på et så bredt geografisk grundlag som muligt, som anført i vedtægtens artikel 27, stk. 1, og som ligeledes gælder for proceduren i vedtægtens artikel 29, stk. 2, ikke er blevet overholdt under den anfægtede ansættelsesprocedure.

40 Domstolen har anført, at artikel 27 ikke forpligter den til at ansætte sagsøgeren, idet der ikke i dens tjenestegrene består nogen geografisk uligevægt, og idet det

grundlæggende princip i denne sag er princippet i vedtægtens artikel 7, hvorefter udnævnelserne sker udelukkende ud fra tjenstlige synspunkter.

- 41 Domstolen har vedrørende dette spørgsmål i dom af 30. juni 1983, Schloh mod Rådet (85/82, Sml. s. 2105), fastslået, at sammenholdt med artikel 7 fastslår artikel 27 med hensyn til ansættelse, forfremmelse og placering af tjenestemænd, at alle fællesskabsinstitutioner dels skal tage hensyn til tjenestens interesse, og ikke til statsborgerskab, dels skal sikre en udvælgelse på et så bredt geografisk grundlag som muligt blandt statsborgere i Fællesskabernes medlemsstater; institutionen afstemmer disse krav indbyrdes, når den i tilfælde, hvor de forskellige ansøgers kvalifikationsbeviser stort set må ligestilles, anvender statsborgerskabet som udslagsgivende faktor for at opretholde eller genskabe en geografisk ligevægt. I alle andre tilfælde må behovet for at bøde på en geografisk uligevægt imidlertid vige for tjenestens krav og vurderingen af ansøgenes personlige kvalifikationer.
- 42 Det fremgår af rapporten fra Domstolens Administrative Udvalg, at den eneste grund til, at sagsøgerens ansøgning ikke blev taget i betragtning, var de fastslåede mangler ved den skriftlige redegørelse, han havde udarbejdet, og sagsøgeren har ikke fremført noget forhold, der giver mulighed for at bedømme, om hans anbringende om en geografisk uligevægt i Domstolens personale, er begrundet.
- 43 Det fremgår af det anførte, at dette anbringende heller ikke kan lægges til grund.

Fjerde anbringende om procedure- eller magtfordrejning

- 44 Sagsøgeren har anført, at det fremgår af de akter, der blev tilstillet ham af Domstolen, at denne først indledte en ansættelsesprocedure internt i institutionen, hvori kravene til kvalifikations- og eksamensbeviser og faglig erfaring var forskellige fra dem, der senere blev fastsat i den eksterne procedure, som sagsøgeren deltog i. Han har herved henvist til det seneste forslag, som blev udarbejdet af personaleafdelingen den 14. januar 1987, og som var vedlagt forslag til meddelelse om ledig stilling med henblik på ansættelse af en direktør i Direktoratet »Forskning, Dokumentation og Bibliotek«. Han har endvidere hævdet, at der ikke under denne interne procedure var egnede ansøgere, og heraf udledt at den udnævnte ansøger,

som deltog i nævnte procedure, nødvendigvis ikke kunne have opfyldt alle betingelserne i det første stillingsopslag. Under den mundtlige forhandling har sagsøgeren præciseret, at det af mødeprotokol 8/88 fra Domstolens administrative møde den 8. juni 1988 fremgik, at Domstolen efter at have foretaget en vurdering af de interne ansøgninger havde besluttet uden videre at anvende proceduren i artikel 29, stk. 2.

- 45 Sagsøgeren har endvidere anført, at Domstolen først efter denne resultatløse procedure bevidst ændrede de krævede kvalifikationer. Det er sagsøgerens opfattelse, at disse ændringer havde til formål at favorisere de ansøgere, der allerede arbejdede i Direktoratet »Bibliotek, Forskning og Dokumentation«, og derfor var i strid med principperne om ligebehandling og god forvaltningsskik. Sagsøgeren har desuden anført, at »alle de forhold, der omgav ansættelsesproceduren, udgør en grund til at annullere meddelelsen om den almindelige udvælgelsesprøve«. Han har herved henvist til Domstolens domme af 30. oktober 1974, Grassi mod Rådet (188/73, Sml. s. 1099), og af 28. februar 1989, Van der Stijl m.fl. mod Kommissionen (341/85, 251/86, 258/86, 259/86, 262/86, 266/86, 222/87 og 232/87, Sml. s. 511). Sagsøgeren har endelig anført, at en statistisk undersøgelse af de udvælgelser, der blev foretaget under denne ansættelsesprocedure, også viser, at Domstolen bevidst favoriserede de ansøgere, der var tjenestemænd.
- 46 Domstolen har for det første anført, at sagsøgeren støtter dette nye anbringende på en forkert forudsætning, som er baseret på ukorrekte faktiske forhold og en forkert fortolkning af ansættelsesproceduren. Forslaget af 14. januar 1987 var nemlig alene et forslag fra Personaleafdelingen, og først under det administrative møde den 16. marts 1988 fastsatte Domstolen definitivt ordlyden af meddelelse om ledig stilling CJ/3/88. Senere havde Domstolen efter at have registreret de ansøgninger, der var indgivet efter denne meddelelse, under det administrative møde den 8. juni 1988 besluttet at anvende proceduren i artikel 29, stk. 2, uden at ændre de i meddelelse om ledig stilling fastsatte betingelser. Domstolen har sammenfattende anført, at sagsøgerens anbringende om tilsidesættelse af lighedsprincippet og procedurefordrejning er uden grundlag og er baseret på en ukorrekt bedømmelse af sagens akter.
- 47 Domstolen har desuden anført, at dens afgørelse om at anvende ansættelsesproceduren i vedtægtens artikel 29, stk. 2, i stedet for proceduren efter artikel 29, stk. 1, ikke indebærer, at sagsøgeren heraf kan udlede, at samtlige ansøgere til den interne procedure, og herunder den udnævnte ansøger, ikke besad alle eller visse

af de kvalifikationer, der var fastsat i meddelelse om ledig stilling CJ/3/88, eller ikke var blevet fundet egnet til at beklæde den pågældende stilling. Domstolen har anført, at den alene tog de indgivne interne ansøgninger til efterretning og dernæst i henhold til vedtægtens betingelser besluttede direkte at anvende ansættelsesproceduren i vedtægtens artikel 29, stk. 2, som indrømmer institutionen et frit valg.

- 48 Retten fastslår på grundlag af sagens akter, at sagsøgeren har baseret dette anbringende på et forslag af 14. januar 1987, som alene indeholdt et forslag til en meddelelse om ledig stilling, hvis betingelser for besættelse af stillingen var forskellige fra den meddelelse om ledig stilling, der blev offentliggjort den 2. maj 1988. Det fremgår imidlertid af selve overskriften på det pågældende dokument, at der alene var tale om et forslag. Den interne meddelelse om ledig stilling CJ/3/88 af 2. maj 1988, der senere blev vedtaget og opslået, er, for så vidt angår betingelserne for den stilling, der skulle besættes, identisk med den meddelelse, der blev offentliggjort i EFT af 26. juli 1988, hvorved ansættelsesproceduren blev åbnet for ansøgere udefra. Sagsøgerens argumentation er derfor i strid med de faktiske forhold.
- 49 Det fremgår endvidere af sagens akter, at Domstolen alene tog de ansøgninger, der var indgivet efter den interne meddelelse om ledig stilling CJ/3/88 til efterretning, men ikke foretog nogen bedømmelse af ansøgningerne, inden den på grundlag af sin vide skønsbeføjelse på dette område, som sagsøgeren heller ikke har bestridt, besluttede at anvende proceduren i vedtægtens artikel 29, stk. 2. Retten konstaterer desuden, uden at det er nødvendigt at træffe afgørelse om, hvorvidt anbringendet kan realitetsbehandles, at sagsøgeren ikke nærmere har præciseret disse påstande om annullation af meddelelsen om almindelig udvælgelsesprøve.
- 50 Det fremgår af det anførte, at anbringendet er uden grundlag.

Femte anbringende om, at ansættelsesproceduren på grund af oversættelsesfejl og ufuldstændigt resumé af sagsøgerens ansøgningsakter, er behæftet med en formel mangel

- 51 Sagsøgeren har anført, at det sammendrag, som Det Administrative Udvalg udarbejdede til Domstolens administrative møde den 18. januar 1989, indeholdt grove

fejl i oversættelsen og ikke korrekt gengav hans curriculum vitæ. Han har også anført, at sammendragene vedrørende de øvrige ansøgers ansøgninger ikke indeholdt de samme fejl. Efter hans opfattelse burde hans universitetstitel være oversat ved »universitetsprofessor« og ikke ved »universitetslektor«, og desuden var det ikke angivet i sammendraget, at han var kandidat i retsvidenskab, mens denne titel derimod var angivet i andre ansøgers sammendrag, når det var nødvendigt.

- 52 Domstolen har anført, at dens medlemmer under alle omstændigheder under de administrative møder, hvor ansøgningerne blev gennemgået, rådede over samtlige udvalgte ansøgers ansøgningsakter, hvorfor ansøgerens kvalifikationer ikke er blevet tilsidesat eller forvansket.
- 53 Det må fastslås, at de af sagsøgeren anfægtede sammendrag af ansøgernes curriculum vitæ blev forelagt Domstolen som ansættelsesmyndighed ved en første gennemgang af de relevante ansøgninger, som fandt sted den 18. januar 1989. Efter denne første udvælgelse var sagsøgeren imidlertid blandt de otte ansøgere, som blev udvalgt. De af sagsøgeren påberåbte fejl har derfor ikke under nogen omstændigheder kunnet udgøre et klagepunkt imod ham. Desuden rådede medlemmerne af Det Administrative Udvalg og dernæst Domstolen ved den endelige udvælgelse over hver enkelt af de otte ansøgers akter, hvilket fremgår af Domstolens præsidents skrivelse af 31. maj 1989.
- 54 Det fremgår af det anførte, at dette anbringende ikke kan lægges til grund.
- 55 På grundlag af det anførte fastslår Retten, at samtlige de af sagsøgeren fremførte anbringender vedrørende annullation af afgørelsen om den endelige udnævnelse af den pågældende ansøger ikke kan lægges til grund. Herefter skal Retten behandle sagsøgerens sjette anbringende, som udelukkende vedrører afgørelsen om ikke at tage sagsøgerens ansøgning i betragtning.

Det sjette anbringende om, at afgørelsen om ikke at tage sagsøgerens ansøgning i betragtning var ubegrundet

- 56 Sagsøgeren har for det første anført, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter vedtægtens artikler 25, stk. 2, 27 og 29, stk. 2, idet afgørelsen ikke er begrundet, og idet sagsøgte ikke under henvisning til sin skønsbeføjelse kan undlade at begrunde sine afgørelser. Sagsøgte burde bl.a. i sin afgørelse have angivet, om ansøgerne opfyldte stillingsopslagets betingelser. Sagsøgeren har endvidere anført, at han ikke kan se, hvorledes en angivelse af begrundelsen for afgørelsen kan skade ham, eller hvorfor undladelsen af at angive begrundelsen bør gå forud for kravet om retssikkerhed. Som han anførte under den mundtlige forhandling, er meddelelsen af afgørelsen individuel, personlig og offentliggøres ikke. Han har endvidere anført, at ansættelsesmyndigheden ved besættelsen af en højtstående stilling bør udøve sin skønsbeføjelse korrekt, hvilket efter sagsøgerens opfattelse indebærer, at ansættelsesmyndigheden efter en sammenlignende undersøgelse af ansøgernes kvalifikationer skal begrunde sine afgørelser. Han har endelig hævdet, at Domstolen har tilsidesat dette princip og herved har gjort sig skyldig i en »manglende gennemskuelighed«, »ulovlighed«, »vilkårlighed«, »misbrug«, og tilsidesat princippet om god forvaltningsskik.
- 57 Sagsøgeren har endvidere anført, at afgørelsen om ikke at tage hans ansøgning i betragtning, som er en logisk følge af afgørelsen om udnævnelse, nødvendigvis indeholder et klagepunkt imod ham, hvorfor ansættelsesmyndigheden burde have overholdt vedtægtens bestemmelser, navnlig artikel 25, stk. 2, hvorefter ansættelsesmyndigheden skal begrunde enhver afgørelse, der indebærer et klagepunkt mod adressaterne for denne. Han har vedrørende dette punkt henvist til forslag til afgørelse fra generaladvokat Sir Gordon Slynn i sag 128/84, Van der Stijl mod Kommissionen (Domstolens dom af 7. oktober 1985, Sml. s. 3281, 3286).
- 58 Sagsøgeren har først tilføjet, at han af høflighedsgrunde og af hensyn til god retspleje burde have fået tilstillet begrundelse for afgørelsen om ikke at tage hans ansøgning i betragtning, og dernæst, at i medlemsstaternes forvaltningsret samt i »verdens civiliserede demokratiske stater« fritager en skønsbeføjelse ikke forvaltningen fra at begrunde dens forvaltningsakter.
- 59 Domstolen har indledningsvis anført, at proceduren i vedtægtens artikel 29, stk. 2, efter dens opfattelse kun kan anvendes i usædvanlige og begrænsede tilfælde, nem-

lig ved ansættelse af personer til stillinger i et direktorat, der kræver de højeste kvalifikationer og særlige kundskaber. Kriterierne for udvælgelse af ansøgere til disse stillinger indebærer derfor en subjektiv begrundelse, idet de pågældende stillinger i højeste grad forudsætter et tillidsforhold, hvilket indebærer en begrænsning i efterprøvelsen af afgørelser, der er truffet i henhold til denne bestemmelse. Domstolen har til støtte herfor henvist til Domstolens domme af 5. februar 1987, Huybrechts mod Kommissionen (306/85, Sml. s. 629), og af 12. februar 1987, Bonino mod Kommissionen (233/85, Sml. s. 739). Domstolen har under den mundtlige forhandling tilføjet, at ved en procedure i artikel 29, stk. 2, og ved besættelse af højtstående stillinger må tjenstlige synspunkter gå forud for begrundelsespligten.

- 60 Sagsøgte har endvidere anført, at afgørelsen om udnævnelsen ikke indeholder et klagepunkt imod sagsøgeren, hvorfor ansættelsesmyndigheden ikke er forpligtet til at begrunde sin afgørelse over for ham (domme af 5. februar 1987, Huybrechts mod Kommissionen, nævnt ovenfor, og af 22. juni 1989, Brus mod Kommissionen, 104/88, Sml. s. 1873). Domstolen har i øvrigt i dom af 19. marts 1964, Raponi mod Kommissionen (27/63, Sml. 1954-1964, s. 467), statueret, at angivelse af en eventuel begrundelse kunne have skadevirkninger for ansøgere, der ikke er kommet i betragtning. Domstolen har endvidere anført, at den i dom af 14. juli 1983, Nebe mod Kommissionen (176/82, Sml. s. 2475), som angik en afgørelse om en tjenstemands placering, udtalte, at omfanget af begrundelsespligten i hvert tilfælde burde vurderes ud fra de konkrete omstændigheder, og Domstolen har i dom af 29. oktober 1981, Arning mod Kommissionen (125/80, Sml. s. 2539), fastslået, at pligten til at begrunde en foranstaltning vedrørende organisation af tjenesten bør sættes i forhold til den skønsfrihed, som ansættelsesmyndigheden nyder inden for området, og at ansættelsesmyndigheden ikke kan udøve denne skønsfrihed på vilkårlig måde.
- 61 Sagsøgte har endvidere anført, at ligesom i medlemsstaternes retssystemer indebærer en vid skønsbeføjelse for forvaltningen fritagelse for forpligtelsen til at give en præcis og udførlig begrundelse. Endelig har sagsøgte anført, at den judicielle prøvelse på dette område alene omfatter procedures lovlighed, vedrørende hvilken sagsøgeren ikke har fremsat nogen indvending, en kontrol af, om de faktiske forhold, som ansættelsesmyndigheden har baseret sig på, er korrekte, samt at der ikke foreligger et åbenbart fejlskøn, retsvildfarelse eller magtfordrejning, således som generaladvokat Dutheillet de Lamothe har anført i sit forslag til afgørelse i sag 29/70, Marcato mod Kommissionen (Domstolens dom af 17. marts 1971, Sml. 1971, s. 37). Derimod omfatter efterprøvelsen ikke administrationens bedømmelse af ansøgernes faglige kvalifikationer. Domstolen har sammenfattende anført, at sagsøgeren ikke har ført bevis for nogen af disse anbringender om annullation.

- 62 Retten skal udtale, at vedtægtens artikel 25, stk. 2, der er en anvendelse af den almindelige forpligtelse i EØF-Traktatens artikel 190, bestemmer: »Enhver afgørelse, der træffes i henhold til denne vedtægt om en bestemt person, skal straks meddeles den pågældende tjenestemand skriftligt. Enhver afgørelse, der indebærer et klagepunkt, skal begrundes«. Domstolen statuerede i dom af 26. november 1981, Michel mod Parlamentet (195/80, Sml. s. 2861), at »pligten til at begrunde en akt, der indeholder et klagepunkt, har til formål at gøre det muligt for Domstolen at udøve sin kontrol med hensyn til afgørelsens lovlighed, og at give afgørelsens adressat oplysninger, der er tilstrækkelige til at fastslå, hvorvidt afgørelsen er korrekt eller behæftet med en mangel, hvorefter dens lovlighed kan anfægtes«. Endelig har Domstolen bekræftet begrundelsespligten, også i forbindelse med vedtægtens artikel 29, stk. 2, i dommen Schloh mod Rådet af 30. juni 1983 (a. st.). Begrundelsespligten er altså et vigtigt princip i fællesskabsretten, som kun kan fraviges af tvingende hensyn.
- 63 Det bemærkes dernæst, at vedtægtens artikel 29 indeholder to former for procedurer til ansættelse af tjenestemænd ved Fællesskaberne. Den første, udvælgelsesprøven, er den traditionelle ansættelsesprocedure, der med forbehold af mulighederne for forfremmelse, forflyttelse og gennemførelse af udvælgelsesprøver inden for institutionen samt ansøgninger om overflyttelse, omhandles af bestemmelsens stk. 1 og vedtægtens bilag III. Den anden mere undtagelsesvise ansættelsesprocedure indeholdes i vedtægtens artikel 29, stk. 2, som bestemmer: »Ved ansættelse af tjenestemænd i lønklasserne A1 og A2 samt i særlige tilfælde for ansættelse til stillinger, der kræver specielle kvalifikationer, kan ansættelsesmyndigheden anvende en anden procedure end udvælgelsesproceduren«.
- 64 Disse bestemmelser fritager ikke ansættelsesmyndigheden for den almindelige pligt til at begrunde afgørelser, der indeholder et klagepunkt, uanset om afgørelserne er truffet i henhold til proceduren i artikel 29, stk. 2. Denne fortolkning bekræftes af dom af 5. december 1974, Van Belle mod Rådet (176/73, Sml. s. 1361), hvori Domstolen udtalte, at artikel 29, stk. 2, pga. dens karakter af en undtagelse må fortolkes snævert og må vige for en vedtægtsbestemmelse, der er generelt og ubetinget formuleret, såsom artikel 25, stk. 2. Denne afgørelse blev bekræftet ved dom af 30. maj 1984, Picciolo mod Parlamentet (a. st.), som drejede sig om en ansættelsesprocedure i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, og hvori Domstolen under henvisning til sin faste praksis udtalte, at »forpligtelsen til at begrunde en beslutning, som indeholder et klagepunkt, skal gøre det muligt for Domstolen at udøve sin prøvelsesret vedrørende beslutningens lovlighed, og samtidig give den pågældende de nødvendige oplysninger for at vurdere, om beslutningen (afslag på deltagelse i udvælgelsesprøve) er tilstrækkeligt begrundet«.

- 65 I denne sag er ansættelsesproceduren i henhold til artikel 29, stk. 2, forløbet i tre etaper. Under den første blev de ansøgninger, som ikke opfyldte stillingsopslagets betingelser, udelukket; denne gennemgang blev udført af en arbejdsgruppe under forsæde af generaladvokat Jean Mischo, efterbemyndigelse fra Det Administrative Udvalg. Denne første gennemgang resulterede i, at der blev udvalgt tolv ansøgnin-ger. Den anden etape bestod i udvælgelsen blandt de otte ansøgere, som ansættel-sesmyndigheden havde taget i betragtning, af to eller tre særligt egnede ansøgere; denne udvælgelse blev foretaget af Det Administrative Udvalg, som i sin endelige rapport, meddelt Domstolens medlemmer den 21. maj 1989, foreslog to ansøgere, som Udvalget fandt bedst egnede til at besætte den ledige stilling. Den tredje etape var ansættelsesmyndighedens endelige valg, da denne under sit administrative møde den 7. juni 1989 udnævnte den ene af de to ansøgere, som var foreslået af Det Administrative Udvalg, til stillingen.
- 66 Med henblik på afgørelsen af, om der bestod en pligt til at begrunde afgørelsen om ikke at tage sagsøgerens ansøgning i betragtning i denne sag, uanset den sær-lige karakter af proceduren i vedtægtens artikel 29, stk. 2, skal det fastslås, at denne procedure i tre etaper ligner den traditionelle ansættelsesprocedure, hvori, også i tre etaper, hhv. først udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøven og senere ansættelsesmyndigheden deltager. Ved de to første etaper, skal udvælgelseskomit-éen for udvælgelsesprøven i henhold til bestemmelserne i vedtægtens bilag III først afgøre, om ansøgningerne opfylder betingelserne i meddelelsen om udvælgelses-prøve og dernæst udvælge de ansøgere, som gives adgang til at deltage i udvælgel-sesprøven efter en under hensyn til udvælgelsesprøvens karakter, foretagen sam-menligning af deres kvalifikationsbeviser, kvalifikationer og faglige erfaring, og opføre de bedst kvalificerede ansøgere på egnethedslisten, der tilsendes ansættel-sesmyndigheden. Ansættelsesmyndighedens udnævnelse af en af ansøgerne på denne liste udgør den tredje etape, hvorved bemærkes, at ansættelsesmyndigheden kun kan fravige denne af udvælgelseskomitéen efter fortjenester fastsatte række-følge af tvingende tjenstlige hensyn, som er behørigt begrundet.
- 67 Det fremgår af sagens akter, at Det Administrative Udvalg udelod sagsøgerens ansøgning på det stadium, der svarer til ovenfor beskrevne anden etape, altså på

det tidspunkt, da udvælgelseskomitéen for en udvælgelsesprøve under en traditionel ansættelsesprocedure opstiller listen over egnede ansøgere. Det må bl.a. efter en gennemgang af mødeprotokollerne fra Domstolens administrative møder konstateres, at de ansøgere, som ikke blev indkaldt til samtale, ikke længere kunne komme i betragtning til den pågældende stilling.

- 68 Med hensyn hertil, og uden at det findes nødvendigt at tage stilling til ansættelsesmyndighedens endelige valg under ansættelsesprocedurens tredje etape, fremgår det af Domstolens faste praksis, at en udvælgelseskomité's afgørelser om ikke at give en ansøger adgang til en udvælgelsesprøve, indeholder klagepunkter og skal begrundes, uanset om ansøgeren er tjenestemand eller ej. Denne praksis gælder såvel for de afgørelser, som udvælgelseskomitéer for en udvælgelsesprøve har truffet under den første etape, hvor de ansøgninger, som ikke opfylder betingelserne i meddelelse om udvælgelsesprøven, udelukkes (jf. bl.a. dom af 14. juni 1972, Marcato mod Kommissionen, 44/71, Sml. 1972, s. 105), som for afgørelser truffet under den anden etape, som består i en sammenligning af ansøgernes kvalifikationsbeviser eller kvalifikationer med henblik på udfærdigelsen af en reserveliste (jf. bl.a. dommene af 31.3.1965, Vandevyvere mod Parlamentet, 23/64, Sml. 1965-1968, s. 41, af 26. november 1981, Michel mod Parlamentet, a. st., af 14.7.1983, Detti mod Domstolen, 144/82, Sml. s. 2421, og af 27. marts 1985, Kypreos mod Rådet, 12/84, Sml. s. 1005).
- 69 Afgørende ved behandlingen af dette spørgsmål er desuden først den klare ordlyd af vedtægtens artikel 25, stk. 2, og dernæst Domstolens nævnte praksis vedrørende forpligtelsen til at begrunde afgørelser, truffet af udvælgelseskomitéer for en udvælgelsesprøve, især når disse foretager en sammenligning af ansøgerne, og endelig Domstolens dom af 30. juni 1983, Schloh mod Rådet (a. st.), som vedrørte en anvendelse af proceduren i artikel 29, stk. 2, hvor ansættelsesmyndigheden havde foretaget en sammenligning af ansøgningerne, og hvor Domstolen meget omhyggeligt havde efterprøvet begrundelsen for afgørelsen om ikke at tage sagsøgerens ansøgning i betragtning.
- 70 Det skal endvidere tilføjes, at ansættelsesmyndigheden i denne sag udmærket havde været i stand til — uden at dette i øvrigt ville have indebåret en øget arbejdsbyrde for dens tjenestegrene — i dens skrivelser til de ansøgere, som Det Administrative Udvalg havde udelukket, at angive en begrundelse, der var formuleret tilstrækkeligt objektivt, idet ansættelsesmyndigheden kunne have anvendt den

begrundelse, Det Administrative Udvalg havde givet i sin endelige rapport. Ansættelsesmyndigheden ville herved ikke på nogen måde have tilsidesat den fortrolighed, som de øvrige ansøgere havde krav på. Det skal endvidere bemærkes, at efter den faste praksis, som Domstolen har anlagt, for så vidt angår udvælgelsesprøver med talrige ansøgere, og som så meget mere må finde anvendelse på udvælgelsesprøver eller procedurer efter artikel 29, stk. 2, hvor antallet af ansøgere er begrænset, har ansættelsesmyndigheden altid mulighed for i de svar, den giver på udelukkede ansøgers anmodning om forklaringer eller på deres klager, at uddybe en begrundelse, der oprindeligt var kortfattet, men tilstrækkelig, og som var meddelt disse ansøgere i afgørelsen om ikke at tage deres ansøgning i betragtning. Anbringendet om, at en sådan begrundelse kunne skade ansøgere, der ikke blev taget i betragtning, er ikke relevant, dels fordi begrundelsen i en afgørelse, der indeholder et klagepunkt, efter sagens natur indebærer en negativ vurdering af de pågældende, den er rettet til, dels fordi disse er de eneste, som får kendskab til denne begrundelse, der ikke i noget tilfælde bliver offentliggjort.

- 71 I denne sag bemærkes, at afgørelsen om ikke at tage sagsøgerens ansøgning i betragtning til ansættelsesprocedure CJ/180/88, som blev meddelt sagsøgeren den 9. juni 1989, og bekræftet ved skrivelserne af 19. juni og 6. juli 1989 fra Domstolens præsident, pga. dens indhold og karakter udgør en afgørelse, der indeholder et klagepunkt imod sagsøgeren. Ved gennemgangen af denne afgørelse, der med samme ordvalg blev stadfæstet ved afslaget på sagsøgerens klage, må det fastslås, at sagsøgeren alene her først oplyses om, at hans ansøgning ikke er efterkommet, dernæst at en anden person er blevet foretrukket til den ledige stilling, og endelig at den anvendte ansættelsesprocedure er proceduren efter artikel 29, stk. 2, og at afgørelsen ikke angiver grundene til, ikke engang kortfattet, at sagsøgeren ikke blev taget i betragtning. En sådan besvarelse kan ikke opfylde forpligtelsen i vedtægtens artikel 25, stk. 2.
- 72 På dette stadium og under henvisning til, at det ovenfor er anført, at sagsøgerens anbringender rettet mod afgørelsen om at udnævne en anden ansøger til den pågældende stilling var uden grundlag, skal der imidlertid henvises til ordlyden af Domstolens dom af 30. maj 1984, Picciolo mod Parlamentet (a. st.), hvor Domstolen udtalte, at »da alle sagsøgerens indsigelser mod ansættelsesmyndighedens beslutning om at afslå hans ansøgning til den ledige stilling har vist sig at være ugrundede, har sagsøgeren ikke en retlig interesse i, at udnævnelsen af en anden ansøger til den stilling, som han ikke gyldigt kan gøre krav på, annulleres«, samt ordlyden af Domstolens dom af 8. marts 1988, Sergio mod Kommissionen (forenede sager 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 og 78/86, Sml. s. 1399), hvor Domstolen udtalte, at »det under retsforhandlingerne oplyste i undtagelsestilfælde [kan] bevirke, at der ikke længere er noget grundlag for et anbringende om, at afgørelsen ikke er blevet begrundet, således at det ikke længere kan begrunde en annullation af afgørelsen«.

- 73 I denne sag fremgår det af det ovenfor anførte, at sagsøgeren ikke har fremsat noget anbringende, der kan medføre en annullation af udnævnelsen af den foretrukne ansøger til den pågældende stilling, samt at han efter den af Retten anordnede bevisoptagelse er blevet bekendt med samtlige de grunde, som bevirkede, at ansættelsesmyndigheden lod sagsøgerens ansøgning ude af betragtning, inden den traf det endelige valg.
- 74 Under disse omstændigheder er sagsøgerens påstand om annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse om ikke at tage hans ansøgning i betragtning, fordi den ikke var begrundet, blevet uden genstand.
- 75 Det følger af det ovenfor anførte, at påstandene i sag T-161/89 om annullation af Domstolens afgørelse af 7. juni 1989 om udnævnelse til stillingen som direktør for Direktoratet »Bibliotek, Forskning og Dokumentation« ikke kan tages til følge, og at sagsøgerens påstande om annullation af Domstolens afgørelse om ikke at tage hans ansøgning i betragtning er blevet uden genstand.
- 76 Det bemærkes endelig, at sagsøgerens påstande om, at det statueres, at sagsøgeren har bestået ansættelsesprocedure CJ/180/88, under alle omstændigheder ikke kan antages til realitetsbehandling, eftersom Retten ikke kan give institutionerne pålæg eller træde i deres sted.

B — *Sag T-160/89*

- 77 I sag T-160/89 har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af afgørelsen, hvorved ansættelsesmyndigheden afslog at meddele ham afgørelsen om udnævnelsen til den pågældende direktørstilling, samt om, at Retten anordner, at denne afgørelse skal meddeles ham.
- 78 Det må fastslås, hvilket sagsøgeren i øvrigt også har erkendt under retsmødet, at den af Retten anordnede bevisoptagelse den 20. juni 1990 har givet sagsøgeren

mulighed for at blive bekendt med afgørelsen om den anfægtede udnævnelse. Sagsøgerens påstande i sag T-160/89 er derfor blevet uden genstand.

Sagens omkostninger

- 79 I henhold til Domstolens procesreglements artikel 69, stk. 3, andet afsnit, kan Retten pålægge endog en vindende part at godtgøre den anden part de udgifter, som han har forvoldt modparten ved sin egen adfærd.
- 80 I ovennævnte Picciolo-dom udtalte Domstolen følgende: »Selv om samtlige sagsøgerens anbringender således må forkastes, må der imidlertid ved afgørelsen om sagens omkostninger tages hensyn til de forudgående betragtninger vedrørende den kortfattede begrundelse af ansættelsesmyndighedens afslag på sagsøgerens ansøgning. Det var først på grundlag af Parlamentets besvarelse af Domstolens spørgsmål, at sagsøgeren blev i stand til fuldt ud at vurdere indholdet af den givne begrundelse. Herefter kan det ikke bebrejdes sagsøgeren, at han har indbragt sagen for Domstolen med henblik på en prøvelse af lovligheden af de beslutninger, der er truffet af den pågældende ansættelsesmyndighed.«
- 81 I de foreliggende sager må det fastslås, at der pga. Domstolens gentagne afslag på ikke at meddele sagsøgeren en begrundelse for ikke at tage hans ansøgning i betragtning, foreligger samme situation. Retten skønner derfor, at sagsøgeren har anlagt sag ved Retten pga. Domstolens adfærd.
- 82 Under disse omstændigheder finder nævnte bestemmelser i artikel 69, stk. 3, andet afsnit, i Domstolens procesreglement anvendelse, og Domstolen bør derfor tilpligtes at afholde samtlige sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Femte Afdeling),

- 1) I sag T-161/89 frifindes sagsøgte.
- 2) I sag T-160/89 er det uforholdent at træffe afgørelse.
- 3) De Europæiske Fællesskabers Domstol betaler sagens omkostninger, herunder sagsøgerens omkostninger.

Briët

Barrington

Biancarelli

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. december 1990.

H. Jung

Justitssekretær

C. P. Briët

Afdelingsformand